

LBRIS

We know
books

Morgan HEXNER

creaturi și Creaturi

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2024

întunecat al existenței poate fi dat gata cu o porție zdravă de răs.

Și nu în ultimul rând, îi mulțumesc lui Denis-Eduard, unul dintre cei mai longevivi prieteni de-ai mei, pe care mă pot baza mereu când vine vorba de lecturi de calitate, cât și de o prezență care poate să-mi înțeleagă și să-mi tolereze cele mai negre stări pe care le-aș avea.

Nu am uitat de tine, cititorule, tu, cel care ai parcurs toate aceste rânduri și care nu știi încă ce părere ai. Sper că nu ai fost de unul singur în casă și că ai știut din prima în ce te bagi. Iar de nu, eu tot îți sunt recunoscătoare că ai ales să mă citești. Coșmarurile tale pot fi mai colorate de acum încolo. Cu plăcere.

Cuprins

Om de companie.....	11
Pedeapsa	25
Demonul Iubirii	39
Uscățivul	53
Renașterea.....	65
Dictatura rațiunii, filosofia morții	77
Basmul pe dos	91
Frații Saint-Yves.....	111
Ecaterinism	133
Să nu aprinzi lumânări morților.....	145
Aici sunt ochii ei	157
Mon Petit.....	177
Spiritus Corp.	197
Mulțumiri.....	213

Cuvânt Înainte

creaturi și Creaturi este un volum de povestiri cu accente horror, la care am lucrat mai bine de un deceniu. Într-un fel, cea care a început munca este moartă și îngropată - în repetate rânduri - sub acțiunea diferitelor stadii ale vieții, încununată, rând pe rând, dar nu neapărat în această ordine, uneori chiar și simultan, de: durere, înfrângere, moarte, decădere, abandon, nebunie, distrugere, lipsă de sens, trădare, euforie, iubire eternă... până la proba contrarie, frângeri de inimă recurente, iarăși durere, chinul existenței și tot așa.

Sunt alta acum, o *Matoare*¹ peticită care nu a vrut decât să dea mai departe din ea însăși bucăți de experiențe, reale sau nu, imaginate sau nu, pe alocuri înflorite sau doar exerciții pure de imaginație în care singurul lucru comun cu personajele mele ar fi doar cât de opuși suntem unii față de alții.

Titlul, deși ciudățel și asupra căruia am stăruit zile întregi, reprezintă o metaforă asupra tipurilor de creaturi înfățișate în acest volum.

Desigur, poate mai interesant ar fi să ne întrebăm retoric după moartea mea - cea finală, cel puțin - *vai, ce a vrut să spună autoarea?* Cum sunt încă în viață - sau cum poate fi numită acțiunea asta a oamenilor de a se târi prin existență până când

¹ Joc de cuvinte între „mamă” și „scriitoare”.

îi prinde Moartea de picior - am decis să vă luminez - sau întunec! - prin dezvoltarea unei metafore nu foarte profunde, dar pe care o consider amuzantă, într-un mod macabru.

Cele mai multe fapte prezente aici sunt desprinse din coșmaruri sau din mitologia universală - acelea sunt creaturile mici. Urmează cele care au fost imaginate drept Creaturi, adică acele ființe care sunt, chipurile, create de o instanță supremă. Așa că da, am povestit și despre oameni care pot părea mai monstruoase decât cele despre niște fapte desprinse din lumea fantasticului propriu-zis.

Pentru că, în final, Omul este monstrul cel mai de temut dintre toți. Iar Matoarea nu face decât să vă aducă, dragi cititori, în cele mai adânci hăuri ale imaginației.

Bineînțeles, alegerea celei mai cutremurătoare ființe vă aparține în totalitate. Însă ce mă interesează cu adevărat, este cu care dintre ele ați empatizat? Nu, nu trebuie să îmi spuneți mie neapărat, cu toții sunt copiii mei, indiferent cum îi veți interioriza.

Doar lăsați-vă o secundă, după ce terminați aceste povestiri, să vă întrebați: *dacă eu aș fi un monstru, care ar fi acela?*

Și poate doar atunci când vă veți răspunde la această întrebare, veți putea să fiți cu adevărat Oameni, cu O mare, în ceea ce privește sensul vostru - oricare ar fi acela.

(Making of Om de companie)

Când recitesc povestea asta, îmi vine greu să cred că aveam doar 17 ani când am scris-o. Da, bine, există inimi frânte și mai devreme de vârsta asta, dar eu mă refer la altceva când mă leg de surprindere. În primul rând, nu citisem nimic de scriitorul la care cu siguranță îți va fugi gândul când vei citi acel pasaj. Tocmai de aceea, povestea de față și-a făcut pentru prima oară apariția în prestigioasa revistă Luceafărul de Dimineață, după ce regretatul Mihail Grănescu, un scriitor de excepție, a decis să vadă în aiurelile mele mintale, transpuse pe hârtie, un talent necizelat, care avea nevoie de îndrumare.

Eu nu vedeam talent, nici acum nu îndrăznesc să spun asta despre scrierile mele - cât de arogant să fii, oricum?! - dar acum spun, după 13 ani, că văd o profunzime a durerii care poate fi văzută ca talent, de către unele persoane.

Tot ce am trăit a ajuns într-o formă sau alta pe hârtie. Tot ce mi-am imaginat, cu siguranță, a fost așternut, de asemenea. Dar combinația între cele două este grotescă. Nu știi unde începe fantasticul, cam asta ar fi o parte distinctivă a logoreei mele scriitoricești.

Ai iubit vreodată? Sigur că da. Dar de câte ori te-ai păcălit că iubești? Eh, mai greu să răspunzi, pentru că este dificil, aproape imposibil, să recunoști față de tine propriile minciuni. Povestea de mai jos vine dintr-o astfel de amăgire. Ori, poate vine dintr-o iubire

neîmpărtășită, care a preferat să mi se cuibărească în suflet precum o simplă amăgire.

Iar tu? Cum te minți când vrei să îngropi față de propria persoană greșelile din trecut?

Om de companie

Deși soarele unei zile toride de vară bătea de ore bune direct în fereastră, aveam mâinile și picioarele înghețate. Nu reușeam de nicio culoare să mă încălzesc. Nici nu cred că voiam.

Febră nu aveam. Dimpotrivă, mă simțeam excelent. Cu excepția faptului că eram îngrozitor de deprimată și probabil aș fi fost în stare de orice, fără să am vreo remușcare. Da, chiar mă simțeam excelent.

Omul de companie era închis în cealaltă încăpere. Mă supărase rău de tot. Îndrăznise să-mi spună că nu mai vrea să îmi fie om de companie. Bastardul.

Și când te gândești că el era vinovat de toate. El, jigodia. Cine l-a pus să mă privească *atunci*, cu ochii aceia mari și de un căprui ce îți amintea de iarba pârlită de toamnă timpurie de prin parcuri? Din *acel* moment știam că îl vreau și că va fi al meu. Orice ar fi. Pe veci.

Am investit în el mai întâi zâmbete, apoi atingeri timide, emoții, iar mai târziu sentimente. Însă nimeni nu mi-a spus că asta nu e de ajuns. Iar într-o afacere ce implică afecțiuni și alte sentimente din familia *iubire*, cu siguranță vei da faliment la un moment dat. Căci așa se întâmplă de obicei. Aproape întotdeauna.

Ei bine, eu mă agățasem de *acel nu mereu*. Și m-am tot agățat, până ce m-am trezit prinsă într-o plasă de sentimente din care nu mai puteam scăpa. Iar păianjenul era iubirea însăși.

Îmi iubeam prea mult omul de companie, mai mult decât mă putea iubi el. Și nici măcar nu mă iubea.

Am suferit fără rost, în tăcere, multă vreme, așa de mult, încât degeaba aș încerca să folosesc un indice temporal, fiindcă pentru alții ar părea ori puțin, ori mult. Timpul este subiectiv în funcție de... mai mulți factori. Dar pentru mine, oricât de multă vreme sau oricât de puțină s-ar fi scurs de la prima privire și până în momentul de față, pot să spun doar că suferința mereu dilată constanta timpului. Ca atunci când faci un balon. Îl umfli, mai tragi aer în piept pe nas, apoi împingi aerul în balon și tot așa, până când se sparge, ori până când îți astupă nasul.

Eu am lăsat prea mult suferința în balon, fără ca el să știe acest lucru. Așa că m-am sufocat atunci când nu mai puteam să fac rost de ea.

Mă săturasem și eu de el.

– Unde ești, iubito?

Îi aud din nou vocea. Iarăși mă strigă, ah! Crede că am să vin. Îl mai las puțin să rabde. Căci acum el se simte vinovat. Să se simtă. Niciodată nu va suferi cât am suferit, dar merită să se frământa puțin. Oricum, i-o voi întoarce eu.

Dar acum sunt puțin ocupată cu un cuțit foarte lung și foarte strălucitor de bucătărie și tot acum mi-am dat seama că stau pe jos, în spatele canapelei, privind în gol, în timp ce cuțitul alunecă ușor și nestingherit pe carnea mea. Văd picăturile cum cad pe mochetă albă. Parcă ar fi vin. Și miroase a vin pretutindeni în jurul meu. Aș putea pune pariu că și gustul este tot unul de vin. Unul sec. Mereu l-am urât pe cel demidulce.

Una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt tăieturi frumoase. Care, culmea, nu dor. Deloc. Nu știu unde citisem că acelea adânci nu dor așa de tare precum cele superficiale.

Așa să fie?

M-am tăiat ușor pe încheietură. Am stat câteva clipe până să văd cum se înroșește pielea, apoi cum sângele iese la suprafață sclipitor.

Curios sau nu, tot nu simțeam nimic. Mi-am apropiat buzele de tăietură și mi le-am mișcat pe pielea ce părea mai albă în comparație cu rubiniul sângelui. Avea gust de vin!

Am scurs sângele din rănilor de pe braț într-un pahar. S-a umplut până la jumătate. Simțeam cum amețesc, așa că am luat repede bandaje din baie. Nu aveam de gând să mor - nu așa ușor. Și nu pentru un amărât de om de companie. Fiindcă numai el mă adusese în starea aceea. Ingratul.

Din frigider mi-am luat cutia cu suc de roșii, preferatul meu. Simțeam dintr-odată nevoia de lichide.

Așa că am băut. Iar gustul a fost unul oribil. Ori se stricase, ori nu știu ce ar fi putut să se întâmple. Sucul avea un gust puternic de fier și parcă inclusiv culoarea i se închisese. Cine știe, poate mă loviseră halucinațiile din cauza pierderii sângelui.

Sângele! Am luat paharul și l-am acoperit. L-am pus în frigider, să se răcească puțin. Voiam să i-l dau omului de companie. Animalul din el probabil urma să găsească încântător gestul meu. Chiar dacă nu îmi aminteam nici acum de ce o făcusem. Știam pentru ce, dar nu și de ce.

Interesantă situație. Irepetabilă, cu toate astea... Altfel aș fi murit, ce Dumnezeu?!

M-am întors în cameră și m-am așezat pe canapea. Am întors privirea și am văzut pata mare și vișinie de pe covor. Picăturile probabil că se impregnaseră bine în mochetă și se uniseră în ceva ce avea o indiscutabilă formă de inimă. Ce chestie!

Am închis ochii și am inspirat adânc. Aveam o stare mai bună. Am lăsat simțurile să își facă de cap. Am sesizat atunci

mirosul de tutun din casă. Omului de companie îi plăcea să fumeze în lipsa mea, în sufragerie. Țsta era singurul lui viciu sesizabil. Aș fi vrut ca eu să fi devenit viciul lui. Și cât de încântată aș fi fost!

Pe lângă mirosul fin de tutun, am sesizat încă o dată mirosul de vin, ceea ce m-a făcut să plescăi din buze. Gustul amărui și de fier încă persista. Am tușit involuntar și am scuipat o bucată de ceva mic și roșu.

Nimic fatal. Doar o bucățică inofensivă de carne însângerată. Exact atunci, omul de companie deschide ușa camerei sale, plănuiind, probabil (?) să mă vadă, deși nu avea voie să facă nimic fără aprobarea mea. Am luat bucată de pe jos și i-am aruncat-o în față

– Cum de ai ieșit? Nemernicule, ți-am poruncit clar să rămâi în camera ta!

Furia îmi făcu inima să bată mai puternic. Nu mai sesizam mantia de frig, în schimb căldura îmi cuprinsese fiecare por, mistuindu-mă.

Omul de companie își plecă fruntea în fața mea, cerșind milă.

– Iartă-mă, stăpână, voiam să știu ce... Ce ai făcut? Ce ai pățit la mâini?!

Ochii, măriți de groază, m-au făcut să râd cu o poftă incredibilă. Nu mă mai puteam opri din râs. Mă gândeam că, poate, eram în sfârșit fericită pentru că îmi acordase atenție. Așa, deci.

– M-am tăiat, dragul meu. Și ce senzație uimitoare e când lama cuțitului mușcă din carne, cum se duce lin, fără durere. Ar trebui să încerci..., da, ar trebui să încerci.

L-am măsurat din cap până în picioare - pentru ultima dată: chipul lui animalic, care mă privea cu teamă și milă, trupul

lui mare, cât un munte, numai mușchi, dar ochii erau cei mai grăitori.

Deși îl uram, iubeam totul la el, tot ce făcuse, tot ce îmi spusese de când era omul meu de companie. Și când mă gândesc că și el mă dorise la început...

– De când voiam ca tu să îmi fii Stăpână!

Asta îmi spusese. Și mă topise în momentul acela.

S-a repezit la mine încercând să îmi vadă rănilor. Privirea lui m-a ars până la inimă, împreună cu atingerile sale îngrijorate. Ba pe frunte, pe gât, pe mâini, pe talie. M-am ridicat brusc în picioare. Proastă idee.

Am văzut camera cum se scaldă într-o lumină albă, puternică, apoi purici. Mulți purici. I-am simțit mâinile cum mă țin să nu cad. Când am deschis ochii, mă cuprinsese strâns la pieptul lui.

– Dă-mi drumul! am țipat cu o voce stridentă pe care nu o mai folosisem niciodată.

M-a lăsat ușor jos. Am fugit spre bucătărie și am luat paharul din frigider. Sângele avea o consistență parcă mai groasă, dar i l-am dat.

– Bea, i-am poruncit.

Conformându-se, a luat paharul și a gustat. S-a strâmbat cu toată fața.

– Ce-i asta? Vrei să mă omori? Îmi dai sânge? Ce e cu tine? Ești nebună?

– Bea.

Vocea îmi suna foarte grav. O voce de gheață. Și eram mândră de ea. Dar funcționase, căci a băut tot conținutul paharului.

L-am luat de mână și l-am dus în camera lui. Printre protestele din ce în ce mai sonore, am reușit să îi lipesc o palmă de ceafă. Abia atunci s-a potolit, mârâind furios la mine.

Am închis ușa cu cheia exact la timp. Ușa a început să se cutremure la loviturile lui.

După un timp au încetat.

– Stăpână, iubito, dragostea mea, deschide-mi. De ce îmi faci asta? Eu te-am iubit și tu, ce îmi faci, mă rănești?

Minciuni. Niciodată nu simțise nimic. Doar dorise să scape de cușca suferinței în care se găsea când mi l-am însușit eu. Eu îi oferisem libertatea de a sta cu cineva ce putea să îi ofere tot ce voia, dar el nu a vrut.

A preferat să sufere, ca de obicei, de parcă eu îi devenisem o nouă cușcă. De fapt, nici nu știam ce e în mintea lui, ce voia, ce așteptări avea. Una spunea, și părea sincer, alta făcea, și era sincer. Orice ar fi făcut sau spus... toate se băteau cap în cap.

Oare ținuse vreun moment la stăpâna lui? O clipă, măcar? De ce nu putuse să mă iubească?

– Deschide, te iubesc!

Oh, și cât de bine suna vocea lui când spunea acele lucruri. Chiar dacă nu era așa. Suna prea frumos ca să fie adevărat. De asta era doar o minciună.

Mai ales acum, când voia să îi dau drumul.

Dar de ce îl plăcusem? Pentru carcasă. Pentru înveliș, fiindcă ce era dincolo de mască nu am putut vedea niciodată. Nu m-a lăsat.

Însă dacă i-aș fi văzut interiorul, ce aș mai fi simțit?

Am adormit lângă ușa camerei lui sub zgomotul pumnilor cărați în lemnul dur, al rugămintilor fierbinți și al șoaptelor sale.

Când am căscat iar ochii, era dimineață. Am întors cheia în sens invers și am apăsas ușor de clanță, dar ce am văzut m-a îngrozit.

Un gândac uriaș de bucătărie stătea pe patul lui, cu picioarele în sus, mișcând din când în când din ele.

– Iubitule! am strigat căutând cu privirea prin cameră.

Imediat gândacul se întoarse. Era o imensă scârboșenie, ceva ce numai într-un coșmar puteai vedea.

Doar că nu era niciun vis, totul chiar se întâmpla.

– Ai deschis, mulțumesc! Mulțumesc! spuse vocea omului de companie din gura sau ce naiba reprezenta sursa de unde ieșiseră sunetele, din trupul gândacului.

Scârboșenia venea spre mine.

– NU TE APROPIA! RĂMÂI UNDE EȘTI, LIGHIOANĂ!

Se opri brusc, cu antenele mișcând în toate direcțiile. M-am dat în spate doi pași, cât să ies din cameră, ca să închid ușa.

Gândacul îmi intui gândul și se repezi spre mine.

Am țipat cum niciodată nu am mai făcut-o, și am închis ușa cu toată puterea și întorcând frenetic, de prea multe ori, cheia în broască, vrând să mă asigur, în panica mea, că nu are cum să iasă.

Am văzut atunci o mână sau un picior de gândac pe mine. M-am scuturat rapid, cu lacrimi în ochi. Mă atinsese monstruoșitatea aceea uriașă!

Groznic! Ce se întâmplase cu omul meu de companie? Să fi fost devorat de insectă, ori, Doamne Dumnezeule, să fi fost chiar el gândacul?

Dar cum?

– Mi-ai prins degetele! Mi-ai tăiat degetele cu ușa! Lasă-mă să ies! Ce ți-am făcut?

Nu puteam să îi dau drumul în casă, drept cine mă lua?!

– Ești un gândac. Cum să te las afară? Ești o abominație fără de seamăn! O drăcie! Ai vrut să mă omori când te-ai apropiat de mine! Vrei să mă mănânci!

– Stăpână! Ce ai pățit? Sunt eu, ce gândaci visezi? Dă-mi bandaje! Îmi curge sânge din degete! Te iert, doar lasă-mă să ies!

Aproape că l-am crezut, dar imediat am văzut piciorul uriaș de pe jos cum mișcă.

Un fior îmi electrizează trupul. M-am îngrozit din nou. Era o insectă, acum vedeam asta. *Doar un gândac. Nu om.* Nimic de care să îți fie milă.

Devenise ceva ce îți cerea mila supremă: să îl storcești sub pantofi. O gânğanie nemernică și împutită ce trebuie omorâtă. Nu merita iubirea mea, ci merita să îi fiu călău. Singurul lucru pe care mai eram dispusă să i-l ofer.

Dar cum să omori o goangă uriașă?

Am fugit spre bucătărie și am luat cel mai mare cuțit pe care l-am găsit. Dar tot însemna să mă lupt cu el, așa că nu mergea. Dacă prin cine știe ce mișcare ajungea cu gura, sau ce dracu' era aia, și îmi smulgea capul?!

Am decis să îmi asum riscul. Am deschis ușa.

– Rămâi unde ești, am zberlat la el.

Dar nu îl vedeam. M-am uitat pretutindeni în cameră.

– Sunt chiar lângă tine, nu te face că nu mă vezi.

Abia atunci am văzut la picioarele mele un fel de animal.

Era tot o găză, dar mai mică, de mărimea unui pudel.

– Te-ai micșorat! am exclamat, respirând întretăiat.

– Sunt eu, Stăpână! Ce ai pățit?

Am scuturat din cap cu putere, de parcă nu ar fi fost real. M-am ciupit de mână și m-a durut. Nu, cu siguranță nu visam. Cu toată scârba din lume ce o aveam, am reușit să mi-o înving și să îl iau în brațe și să duc scârboșenia în cușca vechii mele pisici. Țipa din toți rărunchii și dădea din toate picioarele rămase.

– Vezi? Ai încăput! Ești un gândac, nu om.

– E o cușcă uriașă, Stăpână! Sunt tot eu, omul tău de companie.

Numai om nu ești, mă gândeam eu.

Am căutat cu disperare otrava pulverizantă în baie, cea de insecte și de rozătoare mici. Tocmai bună pentru el. Trebuia să moară. Cu cât mai chinuit, cu atât mai bine.

M-am așezat în fața cuștii și am contemplat viața gânğaniei cu otrava în mână. Cum putusem să țin la așa ceva? Totuși, fusese cândva om, dar acum cred că interiorul ieșise la suprafață prin cine știe ce mod bizar ori imposibil de crezut. Dar se întâmplase.

Am apăsat pe recipient, și primul jet de otravă a ieșit.

– Stăpână, ce faci? Mă îneci! Oprește-te!

A urmat al doilea puf. Îl vedeam cum se plimbă amețit prin cușcă, de parcă ar fi reușit să amâne întrucâtva propriul sfârșit. Netrebnicul. Câtă silă îmi era de el! Cât dezgust!

La al treilea puf stătea deja pe spate și dădea din picioare ca un hexapod ce era. Aproape mort. Chinându-se să își dea ultima suflare gândăcească și jengoasă. Nici nu merita să stea în prezența mea, să îi ofer eu moartea. Uram gândacii, și tocmai de unul să fi fost îndrăgostită?! Inacceptabil.

Trebuia să dispară de pe fața pământului la fel cum și apăruse.

Horcăia jalnic, încă mișcând din picioarele păroase rămase și urâte. Un gândac pe moarte.

Al patrulea puf de otravă, apoi altul, și altul, până când am pierdut socoteala. Abia sunetul acela de apăsare în gol, fără să iasă nimic, m-a făcut să ies din transă.

Insecta nu mai mișca. De pe picioarele inerte îi picura otravă albă, iar în jurul lui se formase o baltă lăptoasă, cu un miros puternic de insecticid, înțepător, ce te face să tușești până să îți dai afară tot ce se găsește în cutia toracică.

Aș mai fi vrut să vărs și o lacrimă peste trupul inert al goangei ce cândva îmi fusese om de companie, dar nu am reușit.

Cadavrul începuse să i se strângă. Am deschis cușca și am scuturat-o. Gândacul mort căzu cu un *buf* abia perceptibil. Mi-am așezat piciorul, desigur încălțat, peste scârboșenia moartă și mi-am lăsat toată greutatea peste trupul țeapăn, ce numai trup nu putea fi numit.

Am simțit cum se strivește sub piciorul meu, cu un sunet ca atunci când mergi peste un covor de frunze, toamna. Exact așa, doar că felul cum piciorul s-a apăsât în ceva crocant-moale, a fost diferit, o senzație de neuitat. Pocnise ușor, apoi se cufundase în interiorul... chestiei aceleia.

M-am șters pe loc după ce am luat piciorul de pe cadavrul aplatizat al hexapodului, lăsând o dâră alb-maronie pe modelul alb, pufos al covorului și m-am dus în bucătărie să mă răsfăț cu puțin suc de roșii, ce mai rămăsese de ieri.

Avea din nou un gust bun și culoarea revenise la normal. Rănile de pe brațe au început să mă doară, și abia atunci le-am conștientizat.

Am fugit spre locul crimei, vrând să văd dacă ceva s-a schimbat în ceea ce privește insecta. Dar m-am înșelat. Pe jos aceeași dâră ce trebuia musai ștearsă, aceeași cușcă, și același gândac jalnic mort ce păstra urma pantofului meu...

iulie, 2011

(Making of Pedeapsa)

Proza ce poartă numele de Pedeapsa reprezintă nu doar o poveste despre o creatură ciudată, ci și o incursiune în problematica naturii umane: ce reprezintă acel ceva care ne definește?

Să o luăm însă cu începutul...

Cu ceva timp în urmă, am citit un articol foarte interesant de pe site-ul www.suspans.ro despre incubi și sucubi semnat de scriitorul Oliviu Crâznic. Am rămas uimită când am aflat despre o creatură numită cambion, o progenitură diavolească dintre un om și un demon. Țin minte perfect faptul că am comentat la acel articol, exprimându-mi dorința de a afla mai multe în legătură cu respectiva ființă, având în vedere că pe internet nu găsisem absolut nicio informație care să mă satisfacă. După o perioadă de timp, apare pe site un articol despre cambion, semnat de același Oliviu Crâznic. Mărturisesc că ideea poveștii nu mi-a venit chiar atunci, ci peste câteva luni bune, după cum îmi amintesc.

Acum intervine curiozitatea, dar și revolta mea față de natura umană care, de multe ori în viață, m-a dezamăgit. Am căutat răspunsuri în filosofie. Nu m-au mulțumit pe deplin, iar dacă au făcut-o, asta a fost doar pentru o scurtă perioadă. Astfel că am ignorat răspunsurile date de Pascal, atunci când spunea că trăsătura omului este cugetarea; l-am ignorat chiar și pe Descartes, cu al lui răspuns simplu, că specifice omului ar fi gândirea, rațiunea... Țin să vă spun că pentru un timp aș fi fost înclinată să-i dau dreptate lui Pico della